

ДО ПОСЛЕДЕН ЗЪБ

ДО ПОСЛЕДЕН ЗЪБ

Copyright © 2021

© Тео Чепилов, *автор*

© Стефан Стоев, *илюстрации*

© Валери Шолевски – Ogonek, *фотограф*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3480-9

ТЕО
ЧЕПИЛОВ

ДО
ПОСЛЕДЕН
ЗЪБ

@ciela

*Специални благодарности
на Кирил Христов,
без когото тази книга
просто нямаше да се случи.*

*На всички жени в живота ми –
тези, които останаха,
и тези, които вече не са тук.*

ВЪВЕДЕНИЕ

„До последен зъб“ се роди от страха.

От онзи ужасен ужас, който сграбчи в ръцете си всички ни през последната година и нещо.

Докато стояхме затворени в дните на първоначална паника, мозъкът ми, по стар обичай, се отдаде на най-мрачната от мрачните фантазии, един вид „най-лошия възможен сценарий“. Тогава се сетих за проект, който бях започнал преди десетина години, по време на последния случай на колективен смут в София, а именно серията експлозии във военните складове в Челопечене. Кой знае защо, масовата истерия винаги е била тема, към която съм изпитвал нездрав и недотам научен интерес.

Разрових се във файловете и открих основите на книгата, която държиш в ръцете си. Преди да се замисля, вече редактирах, пренаписвах и модернизирах първата глава. Стана буквално за часове. После не знаех какво да правя с текста, затова го пратих на няколко близки приятели. Всички отговориха нещо в смисъла на „Дай още!“. Кирил Христов, моят вечен партньор в престъпленията, взе идеята за роман и моментално я вкара със засилка в съвремието: онлайн сериал, от който да пускаме по епизод на седмица. Той създаде сайта doposledenzub.com, където историята получи дебюта си.

Преди това обаче бандата се сдоби с много важно допълнение – Краля на мрака Стефан Стоев, който майсторски визуализира тъмнината на думите, без да се изгуби

иронията. Понеже никой жанр не ни пасваше точно, се кръстихме не кибер, а панелен пънк. Проектът заживя собствен живот. Някъде по пътя докосна известно количество хора. Оказа се обаче, че напук на хайтек предсказанията добрата стара хартия все така има милиони фенове. Хората чисто и просто искаха да притежават романа в книжен формат.

Ето го и него – „До последен зъб“, първо официално издание.

ВТW, приликите с действителни лица и събития, както и с мои лични истории, не са никак случайни. Какво да се прави... момчето от квартала излиза, кварталът от момчето – не!

Дано всичко вътре в тази книга да остане единствено и само научна фантастика. Не ми се иска един ден да я разказвам във вид на истории край лагерния огън. Все така стискаме палци по случая. Приятно четене!

Тео Чепилов
София, 22 февруари 2021

Епизод 1

СТРАХ И УРОД

Когато чу едно от онези неща да диша учестено пред входната врата, Тина осъзна, че вече не е в безопасност вътре в апартаментата си.

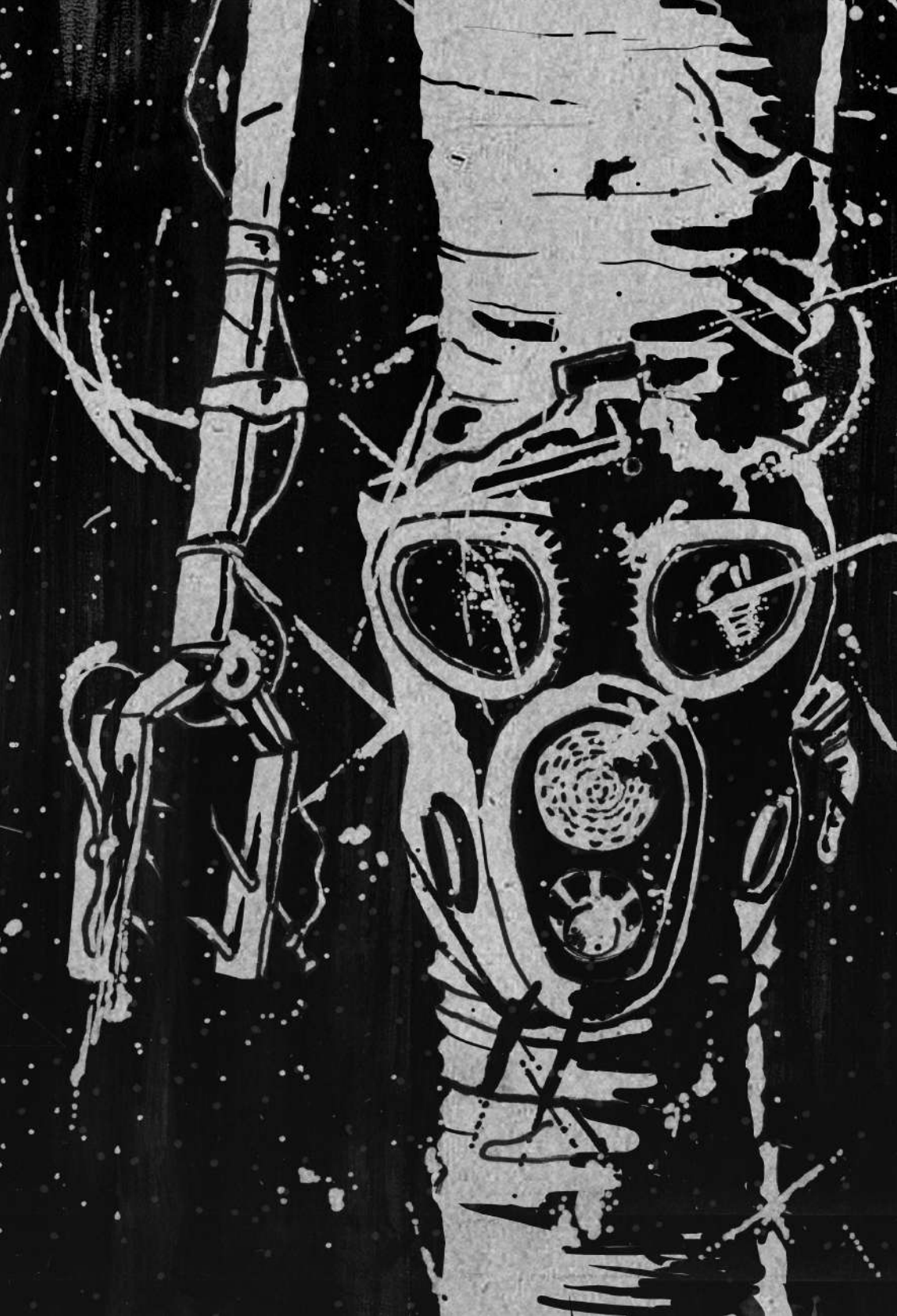
Сърцето започна да бие с двеста удара в минута. Цялото тяло се стегна. Ледена пот изби по врата. Мигът се разтегна в безкрайност от адреналина. Учудващо обаче, ръцете ѝ не потрепераха. Вместо това стиснаха по-силно самоделното оръжие, сглобено от щипка за хващане на предмети и електрошок.

Тина се подготви за най-лошото, но същевременно безшумно раздвижи краката си, както си седеше на пода, с гръб, опрян в шкафа на кухнята, за да бъде готова да скочи в атака.

През това време звукът отвън продължаваше – беше гърлено тихо грухтене. Сякаш огромен френски булдог се е задъхал по стълбите. Застрашителен звук, който я накара цялата да настръхне. Идваше ѝ да изкрещи, но не можеше да издаде даже стон. Толкова силна беше уплахата.

Нещото пред вратата върна забравен детски спомен от една лятна нощ в Бистрица, когато със сестра ѝ се разхождаха в забранената част от вилната зона, нагоре, нагоре – преди началото на гората и далеч след последната къща. Карина първа забеляза заплахата и се разпищя. Беше по-голямата сестра, но на Тина винаги се налагаше да я спасява в живота.

Двете не разбраха какво идва към тях – видяха само размазан тъмен силует. Карина блокира в паника. Тина

сграбчи ръката ѝ, задърпа яростно, извади я от ступора. Затичаха се към най-близкото самотно дърво. Тина действа, без да мисли. Косата влизаше в очите, шубраци деряха голите крака под сукманчето, докато Карина се влачеше и пищеше като тригодишно дете, а беше на цели десет.

Разстоянието от двайсетина метра им се стори безкрайно. Двете се изкатериха като маймунки. Тина се измъкна на косъм. Буквално. Тялото на чудовището сякаш се промуши под развятата ѝ рокличка. Усети твърда като шкурка козина в онази магическа секунда, докато се набираше нагоре. После двете се вкопчиха в клоните, треперещи, без да погледнат надолу.

Тина се престраши първа. Под дървото се бяха събрали стадо диви прасета. Карина ревеше, че се изпуска. Тина усети, че не може да проговори, колкото и да се опитва. Тогава се разнесе изстрел, който ги накара да изпищят и да се стиснат още по-здраво. Прасетата се разбягаха. Малко след това дядо им се появи с пушка в ръка и кисела физиономия. Бяха наказани до края на лятото. Не че някоя от тях изгаряше от желание повече да излиза извън двора.

Обратно в съвремие то Тина осъзна, че нещото я подуши, защото звук на концентрирано сумтене сякаш се приближи и започна да обикаля рамката на вратата. Също така Тина осъзна, че нещото няма да се махне оттам. Никога.

И без това вече втори ден събираше смелост да излезе навън. Това явно беше ритникът, който Вселената ѝ пращаше. Същата тази Вселена преди месец прати смъртоносен вирус, който най-вероятно беше убил половината свят, така че с Тина не бяха точно приятелки.

Последната седмица, откакто токът спря, Тина осъзна, че все по-рядко изпада в екзистенциалните питання, които я мъчеха още от миналата година, в началото на

карантината. Въпросът „защо“ бе изчезнал първи. После се изпариха всички останали – какво, къде, кога. Те вече нямаха значение. В съвремието беше останал само един въпрос: „как“. Най-често последван от леко абстрактното продължение, изречено към себе си „...ще оцелея?“.

Това питане бе създавало в нея едно вътрешно усещане, мотомантра, но най-вече отговор: „На всяка цена!“. Това беше – кратко и ясно. Тина реши, че ще оцелее. Каквото и да коства, с каквото и да се сблъска по пътя, когото и да трябва да пречука!

Въпреки това очите ѝ се напълниха със сълзи.

Нещото беше първият шум, който чуваше, откакто резервната батерия от джъмстарт комплекта за колата ѝ се изтощи. Преди две години, с усещане сякаш бяха изминали сто, когато за пореден път след рязка промяна на температурата се оказа, че акумулаторът е умрял, Тина направи най-логичното нещо – купи преносима батерия с кабели, като онези в сервизите, за да е сигурна, че това никога няма да се повтори.

Оказа се права.

Никога не ѝ се наложи да я използва, поне не за колата си.

Когато токът в цяла София спря, батерията ѝ даде още няколко дни връзка със света. Интернетът отдавна беше изчезнал, но телевизорът предаваше статичен шум и звездички на всички канали. В едно от финалните си съобщения групата на Оцелелите обяви, че телетекстът ще остане последното средство за масова комуникация.

Тази остаряла технология с осембитови буквички, вградена във всеки телевизор, беше достатъчно икономична на ресурси, за да може да продължи излъчването ѝ. В сегашната подредба на света икономията градеше пътя към оцеляването. Тина го осъзна доста преди всички, още преди толкова много месеци в първите дни на пандемията.

Началото дойде като неочаквана дървена ваканция – хоум офис с намалени задължения. Безкраен поток от мемета. Теория на конспирациите, че вирусът не съществува. Във всеки филм за зомби апокалипсис явно са пропуснали много важен детайл – милиони, които не вярват в съответния зомби апокалипсис. Хората в градинката пред блока на затворения комплекс, в който Тина живееше, продължаваха да седят без маски навън и да пият кафенце на слънчице. Препоръчителните два метра разстояние, намалени до трийсет сантиметра, и без антибактериални протектори, защото им пречеха на цигарите.

И без това според популярна българска теория пушенето намалява риска от вируса с трийсет процента, честният гони ковида в миша дупка, а ракията направо го унищожава. Даже когато превърнаха „Арена Армеец“ в полева болница, а армията затвори улиците, повечето хора не осъзнаха колко сериозна е ситуацията.

Вместо да изпадне в еуфория, паника или кабинна треска в дългите безкрайни месеци у дома, Тина рязко влезе в сървайвъл режим. Всичко в съзнанието ѝ се проясни, сякаш последните ужасни няколко месеца от живота я бяха водили, без право на избор, директно към този момент. Пред новия сериал по *Netflix* Тина предпочете да отдели време на филмче за оцеляване, разработено от група бивши агенти на Мосад.

Първият урок беше въведение в Крав Мага. Но тя вече беше получила интро за тази дисциплина преди няколко месеца. В малко, невзрачно студио в „Бъкстон“, където малка, невзрачна женица със силен руски акцент ѝ обясни: „Крав Мага изкуства най-ефективна убиват чувък“.

По това време в живота на Тина имаше човек, който много упорито си просеше смъртта. Томи.

Копелето просто не можеше да приеме колко твърдо, обмислено, решително и окончателно е този път нейното

„не“. Особено след като веднъж ѝ се наложи да изхвърли сутиен и риза, съсипани в дърпане, бутане и прочее опити за секс, парирани с действия от нейна страна да го изгони от апартамента си. На Томи трябваше да благодари за много от най-практичните си вещи като огромен сгъваем нож, спрей за очи и най-вече този чудесен мощен електрошок, който красеше шедьовъра в ръцете ѝ.

Машинката доказано работеше – Томи я причака веднъж пред блока, смърдящ на джибри, не лягал поне една нощ, с цялата менделеева таблица в носа си. Тина обяви да не приближава. Той не я послуша. Оказа се, че като удариш някого с електрошок, човекът първо се строполява, а после – напикава.

Улицата пред Цариградски комплекс на практика е в „Дружба“, а там са виждали всичко от всеки. И все пак е последното място, където искаш да се събудиш в локва от собствената си урина.

Томи май разбра посланието и повече не ѝ се включи. Никъде.

Често Тина се чудеше дали го е поразил Вирусът Х. Надяваше се да се е случило, като смъртта го е застигнала със зверски усложнения. Не беше позитивна емоция, от онези, които се опитваше да излъчва към Вселената, но не можеше да се спре. Просто двете години, пълни с психически тормоз, битово насилие и постоянни изневери, само при появата на някой спомен караха вътрешният ѝ дзен да изхвърчи през прозореца като спукан балон.

През последните нощи, прекарани в пълна тишина и мрак по съвет на Оцелелите, Тина се хващаше, че понякога си представя какво ли се е случило с всички в живота ѝ. Най-често мислеше за майка си, с която изгуби контакт веднага щом военните затвориха тунела на „Люлин“. Сестра ѝ беше в Хамбург. А след Италия първа изгоря Германия.

Всеки път при подобни мисли Тина усещаше как огромна черна топка я свива вътре в гърдите като кълбовидна мълния от негативна енергия. Предполагаше, че е гузната съвест на оцелелия, но се стараеше да не задълбава. Един семестър психология в Американския колеж не беше достатъчен, за да се самоанализира успешно. Освен това всички вътрешни колебания, които клатеха крехката лодка на психиката ѝ, вече магически се бяха изпарили.

Феноменът напомняше за чудото, което се случи след забременяването на една от добрите ѝ и същевременно луди приятелки. В момента, когато коремът на въпросната мацка нарасна до размери, неподлежащи на криене, тя стана машина с една-единствена програма. Абсолютен терминатор, мама нинджа и армия от един човек.

Това беше и Тина в момента.

Само че спотаена на пода.

Тина чакаше и чакаше, и чакаше удобния момент за изправяне, но той просто нямаше да дойде. По-готова за Апокалипсиса нямаше как да бъде. Според тренировъчното видео на агента от Мосад трябваше да носи не повече от десет процента над собственото си тегло. Това значеше четири по официални и пет килограма по реални данни. Също както на личната ѝ карта срещу ръст пишеше „175“.

Никой не ги проверява тия неща – важното е да се чувстваш като числата, които казваш.

За щастие, няколко месеца фитнес, след като спря пиенето, бяха направили чудеса. Беше сигурна, че при наличие на светлина ще се любува дълго на плочките си. Нямаше как да не е нацепена след тренировки всеки ден и храна от консерви при армейски порцион. Ако нещо бе останало от света навън след бомбардировките, надяваше се да намери голям шоколад, от хубавия. Беше си го заслужила.

Бавно премествайки тежестта си от крак на крак, Тина се изправи в полуклек. Хвана дръжката на шокъра, както беше кръстила приспособлението, с лявата ръка, а през това време, внимавайки да не издаде никакъв шум, закачи колана с останалите оръжия. Раницата с яке, два комплекта спортни дрехи, мултифункционален уред, няколко консерви, два литра вода и безсмислена вещ я чакаше, готова за слагане, на барплота. Въпросната непрактична вещ беше цяла отделна глава в урока за подготвяне на багажа.

Хората изпитвали нужда да се привързват. Имали необходимост от малка романтична тъпотийка, която да гушкат и да си спомнят за по-добри времена, докато чакат нови такива някъде в неопределеното бъдеще. Тина беше избрала това да е портативното ВЕФ-че на баба ѝ, което завинаги е запомнила с нейното фалшиво изпълнение на „Без радио не мога“.

Тежеше близо килограм, но беше готова да понесе тази жертва. Макар че според инструктора всеки сто грама скъсяват дневното ти придвижване с близо половин километър. В нейния случай дистанцията, която трябваше да овладее, бе едва двеста метра и завой зад блока. Точно толкова разстояние я делеше от закрития гараж.

Агентът не казваше нищо за парите, така че тя уви в един найлонов плик целия кеш, който успя да изтегли от картите си, преди банките да блокират. Беше малко под хиляда и петстотин лева, във всевъзможни банкноти. Сърце не ѝ даваше да ги остави просто ей така. Нямаше как да вземе и всички дрехи, натрупани в три гардероба през последните седем години.

Мъкнене на гримове също звучеше някак си като непрактично решение. Не си избра и книга, нито албум с музика. Отиваше в подземие или на сигурна смърт. И в двата случая нямаше да е като на курорт.

Дори преди нещото да се появи пред входната врата, планът винаги е бил да излезе през терасата. Скокът би трябвало да е около три метра, така че имаше готово въже в спалнята. Знаеше наизуст „Правилото на петте П-та“: Перфектната Подготовка Предотвратява Провала на Представлението!

Според телетекста от Оцелелите нещата спят през деня и излизат само нощем. Никой не знае какво са. Откъде са се взели. Как изглеждат. Никой не е останал жив, за да разказва. Наричаха ги с много имена, но най-наложливо се бе „уроди“. Знаеше само, че имат силно развито обоняние и слух. Също така и че са големи. Много големи.

Веднъж закопчала безшумно раницата за гърба си, което отне близо минута при глетчерна скорост на движенията, Тина започна да се прокрадва през коридора към спалнята си. За секунда се разсея в мисълта, че уродът май е изчезнал, което се оказа фатално – раницата ѝ закачи стената и издаде звук като скърцане на стиропор в мазилка.

Бууум!

Вратата се разтресе след сблъсъка на нещото в нея. Пантите се избиха и единствено дебелията гредя, за която навремето беше дала половин заплата и всички я бяха обявили за параноичка, задържа дебелията парче метал на мястото му.

Без да се замисли, Тина се затича, закачи готовото въже от леглото с ключодържател карабинер за колана, светна фенерчето на шокъра, пусна челника на главата си и отвори вратата на терасата.

Всичко се случи толкова бързо, че не успя да се стресне от черната фигура, която рязко се очерта на ярката лунна светлина точно пред лицето ѝ. Сякаш на каданс Тина изпъна шокъра и натисна бутона, който задейства устройството. Изскочи синя волтова дъга и петстотин хиляди волта удариха урода в гърба, докато объркано обръщаше

глава към нея. Огромни бели зъби проблеснаха за секунда. После съществото изквича като ритнато куче, сви се на топка и започна да се гърчи в едва различима в тъмното рунтава маса.

Тина вече прескачаше балкона. Пусна се надолу, без да пробва въжето, но за щастие, то издържа стрес теста. Почти. Изчисленията се оказаха правилни, с едно голямо изключение: карабинерчето се пръсна малко над настилка-та. С едно движение Тина се приземи, претърколи и освободи от въжето. Когато краката ѝ докоснаха паважа, тя се превърна в Ивет Лалова. Този път косата предвидливо бе вързана на опашка. Урок, научен от осемгодишното ѝ Аз. Тичаше, без да се напъва прекалено, с резки, уверени движения. Не мислеше за това, че заразата още може да е във въздуха. Щом не беше умряла досега, най-вероятно беше от Оцелелите. Богопомазаните. Тези, които по необяснима причина имаха вроден имунитет към Вируса Х.

Докато Тина тичаше, всячески се опитваше да игнорира света около себе си, но луната грееше толкова силно, че разцепеният наполовина мининебостъргач, познат като „Дружбай“, блестеше като скелет на мъртъв динозавър. Нещо, напомнящо на огромен хеликоптер, висеше безжизнено в единия му край. Изведнъж прозря истината за титаничния трясък в нощта на бомбардировките. През цялото време Тина смяташе, че е малка газова експлозия, но се оказа доста по-голяма катастрофа.

Кой знае защо, с присъщия си оптимизъм, Тина си беше представяла, че светът се е съхранил такъв, какъвто го помнеше. Земята обаче бе покрита със сиви силуети, посипани с фин прах, който, тичайки, тя разпръскваше. Усещането бе сякаш спринтира през плажа, но някак си нереално заради всичките нападали фигури по улиците. Беше убедена, че са трупове.

Не искаше да мисли за тях. Както не искаше да мисли и за грухтенето, усилващо се драматично зад гърба ѝ.

Тина рязко забърза, пусна турбото, затича се повече... доколкото можеше. Беше задъхана, зачервена, бореща се с гравитацията. Напънала до краен предел всеки мускул на държаното си в клетка тяло. Междувременно успя да извади дистанционното за гаража и да го активира. Не зацепи. „Мама ти дейба, лайно тъпо!“, изпсува Тина.

Наум. В момента дъхът ѝ беше прекалено ценен за излишни движения.

Грухтенето вече се усещаше във врата ѝ.

Натисна отново. И отново. И отново. И отново. И отново. И отново. И отново. И отново. И отново.

Точно когато паниката я обля като вълна, вратата започна да се сгъва нагоре с бавно бучене сред облак пушилка. Тина директно натисна бутона за затваряне, после в миг на атлетична гениалност се плъзна под ролетката, но не успя да изпълни упражнението с десетка за красота. Вместо да се приземи гладко, тя закачи брутално метала, ожули коленете си, изгуби челника, но все пак се промуши навреме, преди вратата да се тресне зад гърба ѝ.

Удар като от парен чук се разнесе в мрака и ако можеше да види пораженията, Тина щеше да се стресне от следа в метала, сякаш мотор се е приземил със сто в решетката щора. Последваха още няколко удара, всеки по-слаб от предишния. Тина, с леко хлипане, сополи по лицето и тресящо се тяло, започна да отстъпва назад, докато гърбът ѝ не се опря в първата колона на гаража.

Мина доста време, преди да се успокои. Очакваше, че очите ѝ ще свикнат с мрака, но освен зелените табелки EXIT в паркинга нямаше никаква друга светлина. Мина безкрайно много време. Според цъкалото в главата ѝ. Смартуочът нямаше батерия, смартфонът рязко се бе пре-

върнал в поставка за кафе. В бързането беше забравила армейския часовник със светещ циферблат от по-бившето си гадже.

В друга ситуация би направила бърз разбор на връзките си.

Сега обаче усети някакво странно присъствие в тъмнината.

Тина си пое дъх и мобилизира цялата си налична смелост. Насочи фенерчето натам, където усецаше, че от мрака я гледат два броя очи. Светна. Демоничен поглед блесна в зелено и призрачно тяло се стрелна като обезумяло, за да избяга от светлината.

Тина изпищя.

Звукът стресна чак нея самата. Фенерчето падна и се изтърколи надалече. Тя се сви на кълбо в очакване на смъртоносна захапка, но после веднага се окопоти, извади ловко ножа и започна да замахва напосоки към въображаеия нападател. Крещеше:

– Ела ми, бе! Копеле гадно! Ела, бе! Майка ти!

Огромна злокобна сянка се очерта в светлината на фенерчето. После се сви и трансформира в уплашена муцунка, която нададе отчаяно „мяу“. Тина се разрева. Не знаеше дали е от щастие. Не знаеше дали е от лудост. Не искаше и да знае. Протегна се за фенерчето, но все така без да пуска ножа.

Насочи светлината към съществото, изкарало ѝ ангелите: оказа се мършава котка. Сива, улична превъзходна, без нашийник и с отрязано ъгълче на ухото. Котката явно отчете правилно вълните ѝ, защото замърка с настървението на казахстански акордеонист.

Тина въздъхна с облекчение и подаде ръка. Котето само това и чакаше – започна да се гали.

„Как улична котка има такова доверие към хората?“ – зачуди се Тина, но после изведнъж изтръпна. Нещото от-

вън вече не се чуваше. От това откритие, кой знае защо, тръпки преминаха по гърба ѝ.

Тина погледна котката, която на свой ред вдигна нос и го поклати в посока раницата. Не беше яла от седмици, повече от ясно беше. В друга ситуация Тина веднага щеше да сподели една консерва с новото си приятелче. Този път обаче реши да си даде пет минути за размисъл. Хвана котката и я вдигна нагоре, за да види дали е момченце, момиченце, или неопределен сексуално обект.

Котката заби леко нокти, за да покаже характер, което ѝ донесе пускане обратно на земята и рязка загуба на доверие.

След кратък размисъл Тина отсече:

– Ще те кръстя Сатана. Някак си е унисекс. И ти отива!

Котката не даде вид да има нещо против. Това развесели Тина. Осъзна, че за първи път се усмихва в Новия свят. Беше си обещала да не се поддава на емоции. Трябваше да отиде към колата си възможно най-скоро. Нямаше нужда от котка. От изобретяването на отровата за мишки насам тези животни имат само декоративна, антидепресивна функция.

Тина обаче нямаше диван, на който Сатана да я чака след работа. Защото отскоро нямаше мебели и дом. Работа пък нямаше отдавна. Даже липсваше и свят, от който да се потиска. Тези сложни състояния на духа бяха невиджан лукс в реалност, където те преследват петстотинкилограмови топки косми с огромни зъби.

– Сбогом, Сатана.

Тина завъртя светлината на фенера и започна да търси колата си. Не беше трудно да я намери. Други почти нямаше. Гаражът беше толкова празен, че Тина отдалече разпозна синьото си хечбекче. Цъкна алармата и без звук мигачите просветнаха. Идеше ѝ да се затича, но знаеше, че трябва да пести сили.

Бавно се приближи до осветената отвътре кабина. Прахът бе влязъл и тук, но в по-малка степен. Колата изглеждаше, сякаш е прекарала в гаража поне век, а не повече от година. Тина отвори вратата, застана зад волана, запали и двигателят заръмжа мило под капака.

Чак сега осъзна, че се е свила в неудобна поза, защото е с раницата на гърба. Освободи се, отпусна се за секунда, но усети как очите ѝ се затварят. Не беше лягала от три дни. При това, за разлика от старите периоди, без помощта на стимуланти.

Тина се унесе отново, но странен шум рязко я стресна. В просъница промърмори:

– Мамка ти, Сатана!

Запали фаровете и замръзна на място. Срещу нея стоеше мъж с насочен пистолет. Той се стресна от светлината, инстинктивно закри очите си с една ръка, но бързо я отпусна, надигайки оръжие. Тина се сви, сякаш в очакване на изстрел. Вместо това чу:

– Излизай от колата!

– Излизам, излизам.

Тина започна да се измъква. Замисли се за секунда дали да не се пресегне за колана.

– Бързо! Бързо!

– Излизам, спокойно!

– Айде, ма! К'во се туткаш!

Тина се измъкна с вдигнати ръце, защото така я бяха учили по филмите. Даже игнорира обръщението с „м“, което тъпакът използва.

Не смееше да погледне човека в очите – хипнотизирано гледаше само в пистолета. Виждаше мъжа единствено като силует с бейзболна шапка на главата. Беше застанал предпазливо на повече от две крачки, така че дори урокът по отнемане на оръжие нямаше да ѝ помогне.

Плюс това, едно е да скачаш в хола на фона на някакви клипчета, друго е да имаш насочен „Глок 17“ в лицето. Тина почти се засмя на себе си – след всичките сървайвъл видеа вече можеше да различи „Глок“ от „Берета“ с лекотата, с която преди разпознаваше „Армани“ и „Версаче“.

– Мръдни се де!

Тина се подчини, докато се замисли върху странния тембър на гласа му. Мъжът започна да се премества бавно. Тина последва танца му и неусетно размениха места и пози. Светлината на фаровете беше вече в лицето ѝ, но се страхуваше да закрие очи с ръка, за да не се изтълкува погрешно движението. Само сбърчи вежди.

Изведнъж мъжът рязко свали пистолета и с най-голямото учудване на света попита:

– Хриси? Ти ли си?

Тина направи разгневена физиономия – кой беше той пък, че да си позволява това?! Никой не ѝ вика така! Мразеше цялото си име, повръщаше от Хриси и Хриска, а след въпроса „с К или Х“ присвиваше очи като в индийска сапунка. Целият поток от емоции по възможно най-далечен път я доведе до основната питанка, а именно – откъде този знаеше името ѝ, при това по лична карта. И кой, мамка му, беше това?

Тогава Тина разпозна мъжа.

– Уат дъ фак?! – успя само да каже тя, преди да се строполи на земята.

